

Ölüm Korkusu / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 22 января, 2025

Ölüm Korkusu / dedektif hikaye ÖLÜM KORKUSU

"Birinin ölmesini istemek çok vahşice öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Peki ya birini öldürmeyi istemek?"

Nefes almalıyım. Oturduğum sandalye hiç rahat değil. Terlediğimi hissediyorum. Hayatım boyunca en nefret ettiğim şey, gömleğimin koltuk altı kısmında oluşan su kabarcıkları olmuştur. Bunu biri görecekti diye çok korkuyorum ve utanıyorum. Tenime yapışan gömlek kumaşındaki ıslaklığı hissediyorum. Bu gömleği giymemeliydim. Bu ışıklar beni yakacak. Bir yudum su, sonra cevap vereyim.

"Bu ciddi bir karar. Bu isteği yerine getirmek için, üzerinde uzun uzun düşünüp planlar yapılıyor, sonucunu düşünmeden, bir anlık öfke ile sınırın öbür ucuna geçiliyor."

Benim burada ne işim var? Neden bu teklifi kabul ettim, neden bu kadının karşısındayım? Dudakları, her ağzını açtığı anda beni içine hapsedecekmiş gibi. Ona teslim olmak istiyorum aslında. Göz göze gelmemem lazım. Ama gözünden başka, vücudunda bakacağım herhangi bir yer, bedenimde aynı etkiyi yaratıyor. Neden bu yayını canlı yapıyorlar ki? Gözlerimi kaçırmak, beni tam bir salak gibi gösterir.

“O an, hani şu plansız olan, birden bire gerçekleşen ve suçu işlemeye neden olan o an, insan aklı nasıl çalışıyor, ruhumuz ne hissediyor?”

“Bir karar verme anı. Sabahtan akşam kötü geçirdiğiniz günlerden birini hayal edin. İş stresi, özel hayatınızdaki can sıkıcı şeyler. Hepsi bir yerlerde birikiyor. Ruhunuzda, beyninizde ve kalbinizde. İşte tam o sırada, bardağı taşıran bir damla, kulağınıza yüksek gelecek bir ses, ayakta beklerken sırtınızda hissedeceğiniz bir omuz darbesi, içinizde biriken tüm sıkıntıların bir merkezde toplanmasına neden oluyor. Öfke, böyle bir anda tepkiyle dışarı çıkıyor. Öfkesini bastıranlarımız, hâlâ sokaklarda özgür bir biçimde gezebiliyor, evlerinde eşleri ve çocuklarıyla mutlu bir şekilde yaşayıp gidiyor. Bastıramayanlarsa... Öfke, onlar için bir silahtan çıkan kurşun, bir elden savrulan bıçak, atılan yumruk ve dökülen kandan ibaret oluyor. Neyse ki, pek azımız bu karar verme anında, o sınırı geçip öfkesine yenik düşüyor.”

Bu teknik işe yarıyor, cümleleri olabildiğince uzatıyorum, ben konuşurken o önündeki kağıtlara bakıyor. Böylesi daha iyi ama soru sorarken yine gözlerini bana dikecek, gözlerine bakmamak için başımı öne eğiyorum ve bu sefer bacaklarına bakmış oluyorum. Ne olur kameralar bu anı yakalamamış olsun.

“Kitabınızın ismi, ‘Gel De Katil Olma’. Bu ikinci kitabınız. Kitabın içinde ilginç suç hikayeleri, katil profilleri ve onlar hakkında yaptığınız araştırmalar var. İlk kitabınız ise bir aşk romanıydı ve sanırım umduğunuz sayıda okuyucuya ulaşamadınız. Bu kitapla haftalardır en çok satanlar listesinden inmiyorsunuz. Bu nasıl oldu?”

“İlk kitabım aşk üzerine kurgulanmış bir romandı. İstediğim etkiyi yaratmadı, doğru. Bu kitabım ise gerçek olayları araştırdığım ve gün yüzüne çıkardığım bir kitap ve bu yaşanmış hikayeler insanların daha çok ilgisini çekti. Bundan dolayı memnunum.»

Yarım saat olmadı her halde. Neyse ki, iyi gidiyor. Bu kadın

için; çok zorlar, çok sıkıştırır derlerdi. İlk romanım başarısızmış, peh, daha ne kadar zorlayıcı soru sorabilirsin? Bu su bitince yenisi nasıl isteyebilirim acaba?

“Peki, Engin Bey, bu kitapta benim en çok ilgimi çeken hikayeden biraz bahsetmek istiyorum. Belki daha çok detay verebilirsiniz.”

Hangi hikaye acaba? Banka soyup aldığı paralarla camii yaptıran adamın hikayesini sorar her halde. Her yerde onu anlatıyorum. Dua edin, hacca gitmeden yakalandı esprisini yapıp güzel bir tebessüm alırım hem.

“Tabii, memnuniyetle.”

“Kitapta anlattığınıza göre, yirmi yedi yaşında bir erkek, bir gece annesi, kız kardeşi, en yakın arkadaşı, yan komşusu ve yan komşusunun iki çocuğunu öldürüp kaçıyor. Polis kısa süre sonra adamı, evinin yakında bir arazide alnına silah dayamış ve kendi canına kıymak üzereyken buluyor. Polis adamı ikna etmeye çalışsa da adam tabancasını ateşleyip intihar ediyor. Bu hikayeyi biraz anlatabilir misiniz?”

Bu iyi olmadı işte. Son bir yudum su, çok kısa anlatıp buradan ıkıyorum.

“E, tabi. Bahsi geçen kişinin profili biraz ilginç. Küçük yaşta bir travma yaşamış.”

“ocuk, gözlerinin önünde babasının ölümüne tanık oluyor sanırım, travma derken bunu kastediyorsunuz değil mi?

Buna daha ne kadar devam etmem gerekecek? Konuyu uzatacak belli. Sakin olmam lazım. Sakin ol. Alt dudağıımı ısırmayı bırakmalıyım.

“şey, doğru. Babası o gün eve erken gelmiş. ocuğu da alıp parka gitmek için dışarıya çıkmış. Evden iki sokak aşağıda, iki adam önlerini kesmiş. İçlerinden biri bıçak çekip baba ile oğulun üzerine yürümüş. Adamların derdi, tiner almak için para istemekmiş. Çocuğun babası, cebinde ekmek almaya yetecek kadar parası olduğunu söyleyip yanındaki evladının hatırına onlara yol vermelerini istemiş. Elinde bıçak olan adam, babanın üstüne yürümüş ve oracıkta altı bıçak darbesiyle babayı öldürmüş. ocuk ne yapacağını bilememiş, adamlar oradan koşarak uzaklaşırken, ocuk da tersi istikamete doğru korku içinde kaçmaya başlamış.”

Kadın hiç tepki vermiyor, insan hiç mi duygulanmaz? Kameranın arkasındaki kalabalık nedir acaba? Seemiyorum. Neyse, neyse az kaldı.

“Çocuk büyüyor ve yıllar içinde bu olay onun ruhunda kalıcı bir iz bırakıyor değil mi?”

“Evet, bu kişi etrafında sevdiği ne kadar insan varsa hepsinin o hayattayken öleceğini ya da öldürüleceğini düşünüyor. Düşünmek az kalır doğrusu. Sürekli kurguluyor ve kaygı duyuyor. Bir an geliyor, annesinin, evdeki ocağın gaz sızdırması sonucu ölü bulunduğunu, kız kardeşinin bir arabanın altında kalıp can verdiğini hayal ediyor.”

Onlar polis mi? Ne oluyor ya, polislerin burada ne işi var? Bu dava kapandı bitti. Bu kadın ne yapmaya çalışıyor? Nefes almam lazım. Derin derin nefes.

“Kaygı bozukluğu ile yaşamak zor olmalı. Tedavi görüyor sanırım değil mi?”

“Evet, bir dönem tedavi görüyor. Benim de hikayeyi öğrenmem bu sayede oldu zaten. Şey, ben, ben ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde çalışan bir arkadaşımı ziyaret etmiştim. O sırada bu kitap üzerinde çalıştığımı arkadaşıma anlattım. O da bana bu adamdan bahsetti. İyileşmek üzere olduğunu söylemişti, hatta benim ziyaretimden bir iki gün sonra hastaneden ayrılmıştı. Ondan bir ay sonra da malum olay yaşandı. Ben bir bardak su rica edebilir miyim?”

Allah kahretsin ter içindeyim.

“Tabii suyunuz geliyor. Biz devam edelim. Bu adam, tedaviyi tamamladıktan sonra hayatına devam ediyor. Bir gün, nasıl karar verdiği bilinmeyecek şekilde ailesi ve komşularını, evde topluyor ve hepsinin canına kıyıyor. Yaptığı şey büyük bir vicdan azabına sebep olmuş olmalı ki, ardından kendini öldürüyor. Sizce onu bunları yapmaya iten dürtü neydi? Hem hastane kayıtları hem de onunla en son iletişime geçenler, iyileşmiş olduğunu, ilaçlarını muntazam kullandığını söylerken.”

“Sanırım artık dayanamadı. Bu kaygı bozukluğu, herkesin öleceği endişesi hayatını yaşanmaz hale getirmiş olmalı. Herkes ölür, dünya üzerinde herkes ölecek, en çok sevdiğimiz de sevmediğimiz de.”

“Siz ölmekten korkuyor musunuz?”

Bu ne demek şimdi ya? Su hala neden gelmedi? Buradan böyle apar topar çıksam gitsem ne olur? O polisler neden bekliyor? Ben yanlış bir şey yapmadım. Bunu biliyorum.

“Ben, aslında, yani, herkes kadar ama daha çok, nasıl desem, öhö, ölmekten korkarım. Ben az önce kaldığım yerden devam

edeyim isterseniz. Adam, bence bir karar vermesi gerektiğini hissetti. Yani benim fikrim tabii. Her gün, birilerinin öleceğini ya da öldürüleceğini hayal etmektense, onları öldürüp bu kaygıların nedenini ortadan kaldırmak istedi. Bir anlığına, öh, bir anlığına rahatlatma hissetmiş olabilir ama sonrasında vicdan azabına yenik düştü.”

0 monitöre verdikleri fotoğrafı iyi seçemiyorum. Bu gözlükler de bir işe yaramıyor artık, güvenlik kamerası görüntüsü gibi. Hassiktir. Olamaz.

“Engin Bey, şimdi size bir iki fotoğraf göstereceğim ve bazı sorularım olacak. Bu güvenlik kamerası görüntülerindeki kişi siz misiniz? Bu görüntüler M.T.’nin evinin etrafında çekilmiş, olay gününden birkaç gün önce. Orada ne yapıyordunuz?”

“Ben anlamıyorum, bu ne demek oluyor şimdi? Siz bana ne anlatamaya çalışıyorsunuz? Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz? Yayını kesebilir miyiz acaba? Bu, bu çok tuhaf bir yere gidiyor? Polis falan çağırmışsınız ne oluyor?”

“Gitmekte özgürsünüz Engin Bey ama insanların bazı gerçekleri öğrenmesi lazım bence. Mesela, sizin hastanede çalışan bir tanıdığınız yok ve o hastaneye ziyaretçi olarak hiç gitmediniz. M.T. hakkında nasıl bilgi sahibi oldunuz bilmiyorum ama o hastaneden çıkınca onu takip ettiniz. Bakın elimde polis kayıtları var. Siz, bu olaydan kısa bir süre önce, kendisinin iş yerinin ve evinin yakınlarında en az iki ya da üç kez bulunmuşsunuz. En son görüldüğünüz andan iki gün sonra bu vahim olay yaşanmış. Tesadüf o ki, bu olaydan kısa bir süre sonra kitabınız yayınlandı ve siz bu olayı anlatarak ün sahibi oldunuz.”

Ben artık gidiyorum. Buradan hemen çıkmam lazım. Polisler bana dik dik bakıyor. Bu dava kapandı ve ben de ifade verdim. Bunu eşelemek, böyle yönlendirmek nereden akıllarına geldi? Manyığın biri, hasta ruhlu psikopat herif, üç beş kişiyi öldürüyor, onunla olaydan önce biraz karşılaştım, onu biraz izledim diye suçlu mu oluyorum? 0 aptal polis, neydi adı, Can mı ne, o da böyle düşünüyordu. Sorgu odasında üstüme yürümüştü. Metin’e ne dedin, söyle diye bağıırıyordu. Polisler sadece bakmakla yetindi, yanlarından öylece geçtim. Tuzak mı bu, hile mi? Allah’ım ne kadar aptalım. Şu kapıdan çıkmalıyım, hemen bir taksi bulmam gerek. Olay yayılmadan evde olmalıyım. Ben bir şey yapmadım, gerçekten bir şey yapmadım.

“Sevgili izleyiciler, Engin Bey stüdyoyu terk etti. Kendisi

hiçbir zaman kabul etmese de kitabının en can alıcı hikayesini yazmak için M.T.'yi manipüle etti. Bu durum polis kayıtlarında da az önce bizim yaptığımız görüşmede de iddiadan öteye geçmedi. Engin Bey'in M.T.'nin ruhsal bozukluğundan nasıl haberdar olduğu bilinmiyor. Ancak bildiğimiz bir şey var. O da M.T.'nin annesinin, cep telefonuna gelen tehdit mesajları, kız kardeşinin yolda başına gelen taciz olayı ve üst kat komşularının yaşadığı hırsızlık olayları. Bunların hepsi birleşince M.T. için, kaygılarının cinnet getirme noktasına geleceği bir zemin oluşmuş oluyor. Engin Bey'in, sağlam bir hikaye elde etmek için M.T. üzerinde ruhsal zayıflığını kullanarak baskı kurduğu az çok ortada ve sonuç vahşet. Dediğim gibi, bu durum iddiadan öteye geçemedi. Şimdi kısa bir ara vereceğiz ve sonrasında Emniyet Teşkilatı'nın narkotik şube ekiplerinden iki polisi burada konuk edeceğiz, konumuz ise uyuşturucu ile okullarda yürütülen mücadele. Bizden ayrılmayın."

***

Gece güne dönmek üzereydi. Telefon acı acı çaldı, ezan sesi ile karışarak. Leyla, gözlerini ovuşturdu, pencereden süzülen gün ışığını aradı, acil bir şey olmazsa bu saate hiçbir akıl sahibinin aramayacağını düşündü ve telefonuna uzandı.

"Leyla, günaydın. Ben Can, cinayet bürodan, önemli olmasaydı bu saatte aramazdım seni."

Leyla, ellerinden destek alıp sırtını yatağının başlığına yasladı. Can ile kısa süre önce tanışmıştı ama değil sabahın dördünde, normal zamanlarda bile çok fazla konuşma şansları olmamıştı.

"Hayırdır Can, ne yapabilirim senin için?"

Can gergindi, bu hali sesine de yansdı. İçinde hissettiği pişmanlık duygusunu nasıl ifade edebileceğine dair henüz herhangi bir fikri yoktu.

"Engin, yazar Engin, evinde ölü bulundu. İntihar etmiş, kendini asmış Leyla, yani..."

Sözcükler kesik kesik gelemeye başladığında Leyla, sesi hoparlöre verdi. Midesine bir acı saplandı. Bacaklarını karnına doğru çekti. Başını ellerinin ve bacaklarının arasına sıkıştırdı.

“Yani, ne diyeceğimi bilmiyorum, Leyla beni duyuyor muşunu? Bu bizim yüzümüzden oldu.”

Gözyaşını, kirpiğine bile değmeden elinin tersi ile sildi. Anlaşılan bu konuşmada, soğukkanlı davranması gereken kişi Leyla olacaktı.

“Can, Can, beni dinle şimdi. Biz bir şey yapmadık. Anlıyor musun?”

Can, yazarın binasının önündeydi. Ayakta durabilmek için elektrik direğini yaslanmıştı. Bundan bir ay önce adaleti sağlayamadığını düşünüp kendine duyduğu kızgınlık, şimdi pişmanlık hissiyle yer değiştirmişti.

“Adamı bütün gece linç etmişler. Sosyal medyada, internette, her yerde. Biri ev adresini bulup, sosyal medyada paylaşmış. Farklı zamanlarda buraya gelenler bir grup oluşturmuş. Bağır, çağır bir sürü gürültü çıkarmışlar. Engin, bir an camda görünmüş. O sıralarda mahalledekiler polisi aramışlar. Polis yarım saat sonra gelip kalabalığı dağıtmış. Sonra yukarı çıkıp Engin iyi mi diye bakmak istemişler, kapıyı çalmışlar ama Engin açmamış. Korktuğu için açmıyor belki diyerek beş-on dakika beklemişler ve yine çalmışlar ama Engin yine açmamış. Şüphelenip kapıyı kırmışlar ve içeri girdiklerinde, hasiktir ya, adamı öyle kendi asmış bir halde bulmuşlar.”

Can, gevşeyen sinirlerinden doğacak gözyaşlarını gizleyebilmek için, olduğu yerden uzaklaşmaya başladı. Zor nefes alıyordu.

“Can, dinle beni. Sen bu adamın suçlu olduğunu düşünüyordun, yanılmıyorum değil mi? Engin, aylarca Metin’in peşinde dolaşmamış mı? Ne anlattı da o hasta adam, cinnet getirme noktasına geldi. Annesine, kız kardeşine olanlar peki? Olay gününden önce Engin’i, etrafta görenler yok muydu? Delilleriniz net değildi ama sen de bu ölümlerden Metin kadar Engin’in de suçlu olduğunu biliyordun, inanıyordun. Ben de sana inandım. Bana geldiğinde adalet yerini bulsun istiyordun. Sen elinden geleni yaptın ama Engin ceza almadı, bir de üstüne kitap yazdı ve şöhret oldu. Bu zoruna gittiği için bana geldin. Bunu yayınlamamı istedin. İnsanlar gerçekleri bilsin, kendileri karar versin istedin. Sonunun böyle olacağı belliydi. Dua et onu başkası öldürmedi, yoksa şu an uğraşacak

daha büyük bir derdimiz olurdu.”

Leyla’nın söylediklerinde haklılık payı vardı. Can, Metin’in işlediği cinayetlere, kitabı için ilgi çekici bir hikaye arayan Engin’in sebep olduğunu biliyordu. Öyle tahmin ediyordu. Nefesini bile kaygı içinde alan bir adamın, aklıyla oynamak o kadar zor olmasa gerek diye düşünürdü hep.

“Leyla, sana gelebilirler, muhtemelen bu hikayeyi neden gündeme getirdiğini, yalnızca bizim bildiğimiz ve hatta dosya içinde bile olmayan bazı bilgileri nasıl bulduğunu soracaklar.”

“Merak etme Can, kaynağımın kim olduğunu söylemem. Hem, kamu vicdanında ben suçlu değil, suçluyu ifşa edenim, bana bir şey olmaz.”

İkisi de derin bir nefes aldı. Leyla, bilgisayarını açıp sosyal medyada neler yazıldığını görmek istemiyordu. Can, telefonu kapattığında uyumaya devam edecekti. Uyandığında bir şekilde her şeyi yoluna koyacağından emindi. Adaletin öyle ya da böyle yerini bulduğunu düşündü. Ben işimi yaptım, dedi içinden.

0 sırada Can’ın boğazını temizleme sesi duyuldu.

“Ruhumun dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Anlamadım.”

“Polisler, Metin’i alınana silah dayamış bir şekilde bulduklarında, son olarak bu sözleri söylemiş. Ve sonra silah ateş almış. Ruhumun dinlenmeye ihtiyacı var.”

● Onur OKAN

Bilgi güvenliği uzmanı olarak çalışan Onur Okan, İstanbul’da yaşıyor, evli ve bir çocuğu var. Detektif proza